

Rudolf Valdec, znani hrvaški kipar, je bil pozvan v Beograd, da modelira doprnski kip kralja Petra I. Umetniško delo se je vrlo posrečilo. Valdec je doslej modeliral tudi že kipe Strossmayerja, Račkega, Trnskega in Kukuljevića.

„**Popov toranj**“ v Zagrebu na Vrazovem šetališču, znan iz Šenovih pripovedi, so prenovili v astronomski observatorij.

E. Vidović. Zanimivo je življenje dalmatinskega slikarja Vidovića, kateri je prošlo leto izložil svoje slike v Spletu. Rojen je bil v Solinu in ima šele 30 let. Starši so hoteli, da bi bil trgovec, a ni hotel. Šel je v Benetke, kjer je od l. 1887. do 1892. hodil na akademijo. Tudi tu mu ni ugajalo, ker se ni hotel oprijeti akademičnih tradicij, ampak je hrepenel po „novi“ umetnosti. Izstopil je iz akademije. Težki dnevi trpljenja in bede so zanj prišli zdaj. V cerkvi sv. Marka in v prosti prirodi je bival cele dni, spavajoč po dnevu na klopi javnega vrta. Stric, ki ga je vzdrževal, ga je hotel prisiliti, da se vrne, s tem, da mu je odtegnil vsako podporo in se obrnil celo do konzula, naj s silo pritira mladeniča domov, ker se je odtegnil vojaščini. To se mu ni posrečilo. Iz usmiljenja je neki ameriško-španski slikar dajal Vidoviću barv in platna, da je mogel delati. Šel je v Milan, kjer je trpel dalje revščino in lakoto. Posrečilo se mu je, da pride kot dekorater k nekemu velikemu industrijcu. Tu je izložil na razstavi „Esposizione triennale di Brera“ sliko, za katero je dobil prvo nagrado. Od tega časa mu je šlo bolje. Delal je še v Italiji, izložil v Kodanju devet slik in se vrnil v Dalmacijo, kjer je bil v Spljetu štiri leta suplent za prostoročno risanje. Zdaj živi edino le svoji umetnosti.

„**Društvo hrvatskih umjetnika**“ se je razšlo. Njegovi člani so sklenili, da pristopijo v „Društvo umjetnosti“, katero je že prej obstalo, a je imelo razne diference z „Društvom umjetnika“. To društvo je priredilo izložbo l. 1889., kateri je sledila razstava v Kodanju in izdajanje „Hrvatskega Salona“. Priredilo je l. 1900. razstavo Alfonza Mucha in slovaških slikarjev. Društveni umetniki so nastopili s svojimi proizvodi tudi v Parizu in v Budimpešti. Gmotni neuspeh je prisilil društvo, da se je razšlo.

Bosna in Hercegovina, osvobojeni sicer turškega jarma, se vendar ne moreta povzdigniti. Sicer je zunanja kultura precejšnja, s katero se ponša avstro-ogrška uprava. A ljudstvo samo je zanemarjeno in zdihuje v vedno večji revščini. O poljedelskih pravnih razmerah bosenskih je izdal nedavno poučno knjigo dr. Karol Kadlec: „Agrarní právo v Bosně a Hercegovině.“ (Knihovna Sborniku věd pravních a státních, řady pravodovědecké č. III. V Praze 1903.) V Bosni je še dolgo po okupaciji ostal v veljavi stari seferski zakon iz l. 1859., a izpreminjali so ga z raznimi naredbami. Ljudsko življenje je bilo zadružno. A moderna država je te zadruga razdirala

vedno bolj. Zadnji udarec je dobila zadruga z uveljavljenjem zemljiško-knjižne postave z dné 28. oktobra 1884. Avstrijska vlada izkuša z vso silo uplivati na razdelitev posestev, ker s tem upliva tudi na politični položaj. Kmečko pravo bosensko temelji na pogodbah z agami, posestniki zemljišč, katerim plačuje kmečka rodbina davek. Aga dobiva davek v pridelkih takoj po žetvi.

Vukova pisma. V. Bogišić je izdal v Dubrovniku pisma, ki jih je dobil od hčere Vuka Stefanovića Karadžića, z naslovom „Jedna rukovet iz Vukove prepiske“. Izmed teh 51 pisem sta le dve pisani od Vuka samega, in sicer je eno naslovljeno na Kopitarja. Razen šestih se nanašajo vsa na dobo med leti 1815 do 1850.

Iz bolgarske književnosti. P. J. Todorov je napisal dramo v treh dejanjih „Zidari“. — Iv. P. Ke p o v je preložil na bolgarski jezik Brantovo knjigo o vplivu tujega kapitala na domači gospodarski razvoj. — „Narodna biblioteka“ v Sofiji je izdala 4. in 5. letnik „Bibliografičeskega buljetina“ bolgarskega. — Zbornik bolgarskih pravnih običajev je izdal pred kratkim S. S. Bobčev. — Ivan Vazov je izdal dva zanimiva potopisa po krajih, ki so znani zaradi makedonske vstaje: „Velikata Rilska pustinja“ in „V nêdrata na Rodopitê“. Isti pisatelj je podal Bolgarom pred kratkim roman „Kazalarskata carica“. Kritik Sirotinin pravi o tem romanu: „Po bolestitih in mučnih proizvodih sodobne literature nam je zopet prijetno, da začutimo prosti in sveži vzduh zdravih človeških čuvstev.“

Samostanska pravila atonskih menihov. „Periodičesko spisanje na Blgarskoto knižovno društvo v Sofija“ objavlja „tipike“ ali zapisnike samostanskih pravil, ki veljajo za meniško ljudovlado na Sveti gori Atos v Makedoniji. Ti „tipiki“ niso zanimivi le zaradi vsebine, ampak tudi zaradi svoje starosti. Najstarejša tipika, ki se ju spominja zgodovinski zapisnik na Sv. gori, sta iz X. in XI. stoletja, drugi so bili izdani l. 1394., 1406., 1575. in 1783. Prvi tipik, izdan l. 969., je pisan lastnoročno od Atanzija, ustanovitelja Velike Lavre, hilendarski tipik je pa iz XIII. stoletja.

Kritičen donesek k zgodovini sv. Cirila in Metoda podaja knjiga „List papeže Hadriana II. v pannonské legendé a bulla Jana VIII. ‚Industriae tuae‘. (Historičkokritický pokus Františka Snopka. S dodatkom: Pseudoisidorovy dekretaly a sv. Methoděj. V Olomuci, str. 133.)“ — Ginzl je trdil, da ni pristno pismo Hadriana I., ki je ohranjeno v „Panonski legendi“, češ, da je dobil sv. Metod šele od papeža Janeza VIII. dovoljenje za slovanski obred. Snopek dokazuje, da je že Hadrian II. dal svetima bratoma to dovoljenje, katero je potem Janez VIII. ponovil.

Le tako se dá tudi umevati nastop sv. Metoda proti sosednim nemškim škofom. Sporočila panonskih legend o škofovskem posvečenju sv. Metoda so netočna. Metod je bil že škof, ko ga je papež Hadrian poslal na Moravo. List papeža Hadriana, ki ga je zavrzel Ginzl, je pa po Snopkovih dokazih sicer verodostojen, a je le slovanski prevod grškega izvirnika.

S husitskimi boji se bavi knjiga P. Simona Binderja: „Die Hegemonie der Prager im Husitenkriege“ (Praga, Rohliček in Sievers). Iz njegovih izvajanj sledi, da husitske vojske niso bile obrambni boji proti zunanjim sovražnikom, ki so po krivici napadli Husite, kakor je pisal Palacký, ampak da so bili napadi zapeljanega naroda na obstoječi državni in cerkveni red Husiti so se vojskovali, ker so staro oblast podrli in je niso hoteli iznova priznati. Voditeljica v tem boju je bila utrakvistična občina v Pragi.

Ali so Slovaki Jugoslovani? S tem vprašanjem se bavi Fr. Pastrnek v „Věstniku české akademie cis. Frant. Jos. pro vědy, slovesnost a umění“. Že Miklošič je trdil, da se je panonsko-slovanski jezik raztezal do Moravskega, da so torej današnji Slovaki pravzaprav Jugoslovani — Slovenci. Tudi dr. Czambel v svoji knjigi „Slováci a ich reč“, ki je izšla lansko leto v Budimpešti, dokazuje, da so Slovaki jugoslovanskega pokoljenja. Pastrnek pa po bija te dokaze, češ da so Slovaki in Čehi en narod.

Slovaki in Madjari. V zadnjih desetih letih so Slovaki dobili v roke 253 občin, a izgubili jih proti Madjarom 105. Torej so si priborili vendar 147 občin. Iz tega vidimo, da se dá z vstrajnim delom rešiti tudi slovaška narodnost na Ogrskem.

Rusko-japonska vojska.

Zadnji mesec sta porabili obe nasprotni vojski na suhem v to, da se pomnožita s četami iz domovine. Na morju pa je japonsko brodovje izkušalo Rusom prizadeti kar moči največje izgube — in z uspehom.

Japonci izkrcavajo svoje čete na Korejo v velikem številu. Naše slike nam kažejo danes po japonskih originalih, kakšni so japonski vojaki. Skozi Korejo, katera je polna snega in blata, prodirajo proti severu. Ob reki Jalu si stoje že nasproti prednje straže ruske in japonske. Rusi so na desnem, Japonci na levem bregu reke. Ruski poveljnik Kuropatkin si je izbral za glavno taborišče Liaojang, odkoder vodi priprave za dolgotrajno vojsko na suhem. Neprenehoma dovažajo vlaki sibirské železnice rusko vojaštvo. Trdijo, da je že čez 100.000 mož prekoračilo Bajkalsko jezero, ki je še vedno pokrito z debelim ledom.

Od strani se pa Kitajci obnašajo jako sumljivo. Kitajske čete so nastavljene tako, da če bi šla ruska armada na jug proti Port Arturju, ji vsak čas lahko pridejo za hrbet in odrežejo zvezo z Mandžurijo. Zato pa Rusi groze Kitajcem s silo, ako ne ohranijo svoje obljubljene nevtralnosti.

Prednje straže ruske in japonske se večkrat srečajo, in pri tem pride vsakokrat do večjih ali manjših prask. Največji boj je bil dné 28. marca doslej pri Čönčiu, kjer so čete generala Miščenka udarile na Japonce. Oba sovražnika sta se po nekolicah izgubah vrnila.

Na obeh straneh raste odločnost, da se vojska izvede do konca z vsemi silami. Bile so volitve v japonski državni zbor, pri katerih so bili izvoljeni bojeviti poslanci, ki soglašajo z vojsko. Na Ruskem pa raste tudi požrtvovalnost od dné do dné. Ruski car je sklenil, da po potrebi žrtvuje celo svoje

Admiral Skrydlov,
novi poveljnik ruskega vzhodno-azijskega brodovja.

ogromno zasebno premoženje za vojsko. Neprenehoma izdelujejo in kupujejo Rusi nove ladje, da jih pošljejo na bojišče.

Admiral Makarov je v Port Arturju takoj začel delovati z vso energijo. Predrzo je zapuščal pristan in križal po morju. Japoncem je mnogo ležeče na tem, da ruski brodovji v Port Arturju in Vladivostoku ne motita prevažanja njihovih čet. Zato je japonski admiral Togo začel zopet napadati Port Artur, da bi s svojo premočjo potisnil Makarova nazaj. Japonci so zopet večkrat bombardirali z morja Port Artur. In pri tem se jim je posrečilo, da so zadali ruskemu brodovju grozen udarec.

V noči od 11. do 12. aprila so začeli Japonci napadati ruske ladje, ki so se drznile iz pristanišča vun. Torpedovko „Strašnij“ so pri tem potopili. Admiral Makarov (glej sliko str. 251.) je dne 12. aprila zjutraj šel z velikimi ruskimi oklopnici vun, sovražniku nasproti, želeč si ž njim velike, odločilne bitke. Bil je na oklopnici „Petropavlovsk“. Pogumno